
V O O R R E D E.

In het eerste Stukje mijner Letterkundige Bijdragen, dat ik meer bijzonder voor mijne Landgenooten bestem, en in het vervolg door andere, van meer algemeene strekking, hoop te laten volgen, geef ik verslag van het laatst uitgegeven werk van Wilh. Gesenius, getiteld: Scripturae Linguaeque Phoeniciae Monumenta enz. (zie p. I): een werk, hetwelk in Nederland niet alleen verdient bekend te zijn aan de beoefenaars der Oostersche talen, voor welke dit verslag thans ook reeds overbodig mag gerekend worden, maar

ook aan allen , die zich op de Grieksche en Romeinsche Letterkunde bijzonder bevljtigen.

De opmerkingen in dit verslag vervat betreffen zoowel de Taal en het Schrift des Hebreeuwschen volks , als de Carthaagsche , Numidische en Klassieke Oudheid. Hoewel die alle de behartiging waardig zijn van elk , wien de voortgang der wetenschappen niet onverschillig is , verdienen echter de laatstgenoemde in het bijzonder de aandacht van de Beoefenaars der Oude Geschiedenis , terwijl de eerste aan vele Godgeleerden , wien de Hebreeuwsche Letterkunde een levendig belang blijft inboezemen , doch die zich om de menigvuldige en verschillende werkzaamheden , aan hunne tegenwoordige betrekking verbonden , daaraan minder kunnen toewijden , naar ik vertrouwen mag , welkom zullen wezen.

Ik sprak van dit stukje als van een verslag , omdat het zich grootendeels tot eene opgave bepaalt : eene opgave echter bijzonder van datgene

uit dit werk, dat tot opheldering van de genoemde onderwerpen het meest in betrekking stond. Hier en daar evenwel heb ik de vrijheid genomen mijne eigene gedachten, ook waar zij van de beschouwingen des Schrijvers verschilden, mede te deelen. Zij betreffen zoowel de geschiedenis van het oudste Sëmitische Alphabet (p. 10—14 en 97—109), en quadraatschrift (p. 16—21), als den voortgang der woordafdeeling (p. 23—25), de aanduiding der getallen (p. 26, 27), en de aanwending der literae quiescentes bij de Palestijnsche Joden (p. 28, 29). Vervolgens eenige Syntactische aanwijzingen (p. 34, 35); de geschiedenis der letter Phê (p. 48, 49), vooral der Schîn en Sin, der San en San-pi, der ksi (p. 43—48), en u-pilon (p. 40, 41); den oorsprong van het kleinere Grieksche schrift en der beide spiritus (p. 49, 50); de verklaring der munten van Cosura (p. 63—65); een en andere opmerking in de disputatie over het woord Magalia (p. 83, 84) enz.

Eerst was het mijn oogmerk, eene poging aan te wenden om dit verslag in een onzer Vaderlandsche Tijdschriften te doen plaatsen. Maar bemerkende, dat het om zijne uitvoerigheid eenig bezwaar zou kunnen opleveren het terstond in zijn geheel op te nemen, en eene verbrokkeling mij minder verkieslijk voorkomende, werd het besluit gemaakt, dit afzonderlijk in het licht te geven.

Dat mijn werk, daaraan besteed, niet geheel ongevallig en vruchteloos zijn moge, is mijn hartelijke wensch.

Franecker, 20 April 1838.

